

edényt, majd fogta a gyümölcsöt, és annak levét az edénybe csavarta. Aztán az iccényi kifacsart gyümölcslevet tizenkét meszelyre osztotta, és minden testvérnek egyet-egyet adott e finom nedűből.¹ Egy-egy gyümölcs tizenkét napi tápláléklul szolgált egy testvérnek. A testvérek így mindig szájukban érezhették a méz zamatát.

18.) A Szőlősziget²

Néhány nap múlva a szent atya háromnapos böjtöt rendelt. Az előirt idő elteltén hatalmas madarat pillantottak meg, amely egy ismeretlen fa ágát csőrében tartva repkedett a bárka körül. Az ág végéről szokatlanul piros szőlőfürt

csüngött, amelyet a madár a szent ölébe ejtett. Ekkor Szent Brendan magához hívta a testvéreket, és így szólt: „Nézzétek az étket, melyet Isten küldött nektek. Vegyétek, és egyétek!” A szőlőszemek akkorák voltak, akár egy-egy al-

¹ „attulit de suco libram unam, quam...dividens in duodecim uncias...” 1 font=12 uncia.

²Egyes kutatók ennél a szigetnél a vikingek Vinlandjára, a Leif Eriksson által 1000 táján elért Újfundlandra gondolnak. A vinlandi utazásokról beszámoló sagák azonban minden valószínűséggel későbbiek, mint a *Navigatio*. Fel lehet ugyan tételteni, hogy az írek is jártak a vikingek által leírt „szőlőtermő” szigeten, és a hasonló élményeknek köszönhető az egyezés, ez azonban hitelesen nem bizonyítható. Sokkal inkább az éhezõ utazóknak enyhét adó, sokáig elegendõ élelem/gyümölcs epizódjára kell gondolnunk, amely pl. a Máeldúin történetben is szerepel (Germán, kelta..., 174–175. o.). A különbség csak annyi, hogy ott csodaalmaink szolgálnak negyvennapra elegendõ élelemként. A szőlõ/bor áttételesen ismét Krisztusra utalhat, hiszen a kalász mellett a szőlõtõ is az Oltári Szentség jelképe: „En vagyok a szőlõtõ, ti a szőlõvesszõk. Aki bennem marad s én benne, az bõ termést hoz.” Jn 15,5.

ma. Isten embere mindenkinek osztott a gyümölcsből, így a tizenkettedik napig elegendő élelmük volt.

Ezt követően Isten embere társaival három napra megújította a börtöt. A harmadik napon tőlük nem messze egy szigetet pillantottak meg, amelyet sűrű, fás liget borított, befutva az általuk már megízelt szőlőfürtök indáival.¹ E hasonló színű szőlőtermést hozó fák hihetetlenül termékenyek voltak, minden águk szinte a földig roskadt. Egyetlen fa sem volt terméketlen, de semmiféle más fa nem nőtt a szigeten. A testvérek behajóztak egy kikötésre alkalmas öbölbe, ahol Isten embere kiszállt a bárkából, és szigetközi felderítő sétára indult. A sziget olyan illatot árasztott, mint egy gránátalmával telt csűr. Ez alatt a testvérek a bárkában várták, hogy Isten embere visszatérjen. Az édes illatokat hozó szellő egész idő alatt rájuk nehezült, és erősen kísértette őket, hogy börtjüket feledjék. A tiszteletreméltó atya hat, különféle burjánzó növényekkel és gyökerekkel övezett, bővizű forrást talált. A sziget zsenge gyümölcsivel megrakottan tért vissza testvéreikhez, és így szólt hozzájuk: „Szálljatok ki a bárkából, verjetek sátrat, és frissítsétek fel magatokat az Isten által kijelölt föld finom gyümölcsével.” Negyven napon át szőlőn, valamint a források körüli növényeken és gyökereken éltek. Az idő elteltén annyi gyümölcsöt vettek magukhoz, amennyit csak a bárka elbírt, és útrakeltek.

19.) A griffmadár. A madarak küzdelme²

Felmentek a fedélzetre és felvonták a vitorlát, hogy a szél kormányozhassa hajójukat. Alighogy kihajóztak, egy griffnek nevezett madár tűnt fel a messzeségből, egyenesen feléjük szárnyalva. A testvérek ijedten fordultak a szent atyához: „Ez a ragadozó az életünkre tör.” Isten embere vigasztaló szavakkal válaszolt: „Ne féljete! Az Úr a mi segédelmünk. Ezúttal is megvédelmez bennünket.” A griffmadár kimeresztette karmait, hogy Isten szolgálóit el-

---

¹ Szám 13, 17–24. Kánaán földjének gyümölcsői a szőlő, illetve a gránátalma.

² A halak küzdelméhez hasonlóan itt is a lélek küzdelméről van szó. A „gryphon/griffa” ókori eredetű, oroszlántestű, sasfejú fantázialény hatalmas szárnyakkal és karmokkal, a gonosz megtestesítője. Hérodotosz „szárnyas szörnyként” emlegeti, és Pliniusnál (*Liber Nat. Hist.*, X./49.) sem sokkal barátságosabb. (Borges, i.m., 45–46. o.) A középkorban igen ellentmondásosan jelenítik meg, a bestiáriumban ugyanis leggyakrabban a Gonosz megtestesítőjeként fordul elő (*The Book of the Beasts*, i.m., 22–24. o.), ugyanakkor Ševillai Izidor nyomán (*Etymologies*, XII./2, 17) sokszor Krisztus jelképe: „Krisztus oroszlán, mert uralkodik és nagy erejű; sas, mert a feltámadás után felszáll a mennyekbe.” *Isidori Hispalensis episcopi Etymologiarum sive originum*. Ed. by W. M. Lindsay. Oxford Classical Texts. (Oxford: Clarendon, 1911), Vol. 2., 45. o.